

Svajonų  
ROMANAI

*Tango*

SARAH MAYBERRY

*Kas būtų, jeigu...*

9,40 Lt / 2011 liepa-rugpjūtis

Knygute.lt

**Sarah Mayberry**

(Sara Maiberi)

**KAS BŪTŪ, JEIGU...**

Romanas

Versta iš Sarah Mayberry, She's Got It Bad, 2009  
© Small Cow Productions PTY Ltd., 2009

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su  
„Harlequin Enterprises II B. V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę  
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks  
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra  
visiškai atsitiktinis.

© Jurgita Saulytė, vertimas iš anglų kalbos, 2011

© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© "Svajonių knygos", 2011

© Knygute.lt, Elektroninė versija, 2012

# **Prologas**

**Melburnas, Australija**

**1997 m. Spalis**

Buvo taip tamsu, kad Lijamas Mastersas vos matė prieš pat veidą pakeltą savo ranką. Jis nusileido nuo Fordų priebučio ir brūkšėdamas batais į nelygų betoną keliuku pasuko į kiemą už namo. Tolumoje bolavo dirbtuvės, kiek šviesesnės už visa užliejusią tamsą.

Jei būtų pasilikęs tame vakarėlyje, dabar tikriausiai jau vilktų Selei Kendrik apatinius. Sulaukęs septyniolikos, buvo įgijęs ganėtinai patirties, kad suprastų, kada pasiseks.

Nė nenutuokė, kodėl susigalvojo eiti namo.

Kvailys, štai kas jis toks.

Jis kyštelėjo ranką kišenėn ieškodamas rakto. Nuo pastato krašto atsiskyrė šešėlis ir Lijamas sustingo, įsitempė. Tada išgirdo gilų atodūšį ir šiltame nakties ore iki jo atsklido sausmedžio aromatas.

Zojė.

Jis susikišo rankas atgal į kišenes. Saugiausia jas ten ir laikyti, kai šalia sukiojasi Zojė.

- Anksti grįžai, - pratarė ji.

- O tu ką čia veiki?

Klausimas nuskambėjo aštriau, griežčiau, nei jam norėjosi.

- Tavęs laukiu.

Lijamas nežinojo, ką atsakyti į tokį tiesų pareiškimą.

- Neturėtum čia slampinėti. Kas bus, jei Tomas pareis namo?

Zojės brolis nepaprastai ją saugojo. Lijamui nereikėjo matyti jos veido - žinojo, kad ji raukosi. Ir taip įsivaizdavo surauktus tamsius antakius ir užsispyrimą žaliose akyse.

- Man jau pabodo laukti, - pasakė ji.

Šūdas!

Lijamas gailėjosi, kad per vakarėlį išlenkė tris bokalus alaus. Smegenys kaip vata, labai negerai, kai geriausio bičiulio mažoji sesutė ranka pasiekama.

- Niekas tavęs neprašė laukti, - atkirto jis.

Juodu kalbėjosi visai ne apie jo grįžimą namo iš vakarėlio ir jos sėdėjimą ant jo laikinų namų laiptelių. Abu tai suprato.

- Ar tai tiesa? - paklausė ji.

- Kas?

- Ką Tomas pasakojo. Ar draugauji su Sele Kendrik?

- Eik vidun, kol tavo tėvai mūsų neišgirdo.

- Tai draugauji su ja ar ne? - neatlyžo Zojė.

- Ne.

Reikėjo pameluoti. Pasakyti, kad juodu su Sele kraustosi vienas dėl kito iš proto, kad jis ką tik išsiritu iš jos lovos.

- Ar todėl parėjai anksčiau? Nes su Sele nieko neišdegė?

Ji priėjo arčiau, tereikėjo ranką ištiesti. Lijamas matė blyškų jos veiduko ovalą, jautė jos mėgstamo kremo su sausmedžiu aromata.

*Žmogau, jai penkiolika. Be to, ji tų žmonių, kurie suteikė tau pastogę, kai visi kiti nusisuko, dukra.*

Reikia priversti ją grįžti vidun, į savo miegamąjį, į tą viengulę lovėlę, aplink kurią sienos nuklijuotos sunkiojo metalo grupių ir futbolo komandų plakatais.

- Nežinau, kodėl parėjau.

Zojė žingtelėjo dar arčiau. Akyse atsispindėjo šviesa.

- Pabučiuok mane, - paprašė. - Prašau.

Lijamas sugniaužė delnus džinsų kišenėse.

- Eik vidun. - Jo balsas nuskambėjo žemai ir pernelyg tyliai. Neįtikinamai. Desperatiškai.

Ji tikriausiai irgi tai išgirdo, nes žengė paskutinį juos skiriantį žingsnį. Lijamas juto jos kūno šilumą, mažų, tvirtų krūtų prisilietimą prie savo krūtinės, jos alsavimą ant savo kaklo.

- Nebegaliu daugiau kentėti, Lijamai. Sėdėti priešais tave per pusryčius ir vakarienę, matyti mokykloje, namuose. Negaliu liautis apie tave galvojusi. Būk geras, pabučiuok mane.

Kiekvienas raumenėlis jo kūne įsitempė, kai ji apsikabino jo juosmenį, prisispaudė ir įsikibo pirštais į nugarą. Vaikinas atlošė galvą ir jos plaukai brūkštelėjo jam per smakrą, ji nedrąsiai palietė lūpomis jo raktikaulį ir kaklą. Vienas, antras, trečias prisilietimas, lūpos minkštos ir drėgnos.

Jis jau dabar buvo susijaudinęs. Toks pasijuto nuo pat tos akimirkos, kai užuodė sausmedžio kvapą. Zojė prisispaudė prie jo klubais ir Lijamas sudejavo.

- Ne.

Suėmęs už pečių bandė nustumti, bet kažkaip rankos pačios paniro į Zojės plaukus, suėmė galvą ir kilstelėjo jos veidą aukštyn. O tada jis pradėjo ją bučiuoti, nirdamas liežuviu į

jos burną, supamas jos skonio.

Jos dar niekas nebuvo bučiavęs. Lijamas žinojo, nes Zojė prieš porą mėnesių pati jam pasakė. Nuo tos akimirkos negalėjo liautis galvojęs, kad galėtų būti jai pirmas. Jis norėjo palikti joje savo įspaudą, kad viskas būtų tobula.

Liežuviu pasitrynė į jos liežuvį, perbraukė per apatinę lūpą ir švelniai įtraukė ją į burną. Zojė aiktelėjo ir pakreipė galvą, kad jam būtų lengviau. Ji buvo tokia saldi ir švari. Lijamas rankomis nuslydo jos nugara, suėmė užpakaliuką ir trūktelėjo arčiau savęs, jausdamas, kaip ji prisispaudžia prie vyriškumo.

Jis jautėsi toks kietas. Žmogau, norėjo... Norėjo taip stipriai, kad bijojo baigti tą pačią akimirką.

Zojė pašė rankomis jo marškinėlių apačią.

- Nusivilk. Noriu tave paliesti, - paprašė.

Ji truktelėjo marškinėlius aukštyn, ir paleidęs ją akimirkai Lijamas per galvą nusitraukė drabužį. Jos rankos iškart prigludo prie jo kūno, lietė, glostė, erzino, tyrinėjo.

Jis nebegalėjo galvoti. Nenorėjo. Kai jos pirštai surado jo spenelius, jis sekundėlę nutraukė bučinį, virpančiais pirštais išsitraukė raktus. Ranka taip drebėjo, stebuklas, kad išvis patai-



kė į spyną. Tada vėl puolė ją bučiuoti, vis stumdamas artyn lovos.

Zojė sustojo, kai kelių linkiai įsirėmė į čiužinį.

- Palauk, - sumurmėjo ji ir nusitraukė savo marškinėlius.

Lijamas tyliai susikeikė. Ji niekada nesegėjo liemenėlės, nors motina amžinai ją dėl to bardavo. Jis taip seniai geidė ją paliesti. Norėjo pamatyti, kokios spalvos jos speneliai, ar jie tikrai tokie putlūs kaip atrodė per drabužius.

- Zoje, turiu tave pamatyti.

Jis įjungė šalia lovos pastatytą lempelę ir nuo skaudžios šviesos Zojė prisimerkė, delnais prisidengė krūtis. Lijamas suėmė už rankų ir lėtai nutraukė jas prie šonų. Pamačius tvirtą rausvomis viršūnėlėmis jos krūtinę jam užėmė kvapą. Speneliai priminė mažutes uogas, sustangrėję, nors jis prie jų dar nė neprisilietė.

- Zoje...

Mergina sudrebėjo, kai jo rankos liemeniu nuslydo aukštyn. Ji priminė jam šiltą šilką, tokia lygi ir tobula. Delnai uždengė krūtis, pirštai susirado spenelius, ir Zojė prikando lūpą tramdydama aimaną.

- Kaip gera... - Sumurmėjo ji, stovėdama pusiau primerktomis akimis.

Atrodė tokia graži, nuoga, tik su džinsais, basomis kojomis, ilgi plaukai vilnija nugara, skruostai ir krūtinė paraudę. Lijamas palenkė galvą ir vėl ją pabučiavo, tuo pat metu nepaliaudamas glamonėti. Jos klubai spaudėsi prie jo ir Lijamas jautė, kaip krūtinėje daužosi jos širdis. Palenkęs galvą dar žemiau, nubėrė bučiniais kaklą, krūtinę ir įtraukė į burną vieną standų spenelį.

- O! - aiktelėjo ji. Zojės kūnas sutrūkčiojo jo glėbyje. Rankos susirado jo galvą, pirštai paniro į plaukus ir tankiai alsuodama ji prispaudė jį sau prie krūtinės. - Kaip gera, Lijamai, kaip gera, - nenustojo kuždėti.

Jis stumtelėjo ją ant lovos, ir juodu kartu sukrito ant patalų. Lijamas mėgavosi jausdamas ją po savimi, mėgavosi tuo, kaip ji instinktyviai praskečia šlaunis, kad jis galėtų savo vyriškumu prisispauti prie įkaitusios jos esybės.

Ilgas minutes jie bučiavosi ir glamonėjo vienas kitą, spausdamiesi vienas prie kito džinsuotais klubais, mėgaudamiesi saldžiais pojūčiais, kurių toli gražu nepakako.

Lijamas padėjo ranką ant jos pilvuko apačios ir surado storą džinsų siūlę. Spustelėjo, jausdamas, kokia ji įsiaudrinusi ir įkaitusi. Zojė

čiupo jam už pečių ir kilstelėjo klubus aukštyn.

- Lijamai, taip.

Užmerkusi akis ji vinguriavo klubais, o jis nesiliovė jos glamonėti per drabužius.

Jis taip troško atsidurti jos viduje. Pakišo ranką po džinsų juosmeniu, toliau, po audiniu. Zojė sulaukė kvapą ir jis pajuto, kaip po jo pirštais įsitempia pilvas. Tada ji šiek tiek praskėtė kojas, ragindama jį eiti toliau. Vienas pirštas nuslydo tarp švelnių garbanėlių ir ji nutyko.

Dangau, kokia ji šlapia! Karšta, slidi ir šlapia. Lijamas prisispaudė sukietėjusiu vyriškumu prie jos šlaunies, o pirštas įslydo tarp klosčių.

- Lijamai! - šūktelėjo ji. - Negaliu patikėti!

Pamatęs apstulbusį jos veidą jis tik šyptelėjo ir nenuleisdamas akių pradėjo glamonėti mažytį standų pumpurėlį. Zojės kūnu nuvilnijo drebulys, krūtinė šoktelėjo aukštyn, jai įkvepiant oro.

- Nesustok, - meldė ji, - daryk, ką nori, tik nesustok.

Palenkęs galvą jis suėmė lūpomis spenelį, pirštu braudamasis vis giliau ir žemiau, kol galiausiai atsidūrė prie jos karšto įėjimo, o Zojė nebyliai klubų judesiais kvietė jį pas save.

Lijamas įtraukė spenelį į burną ir pirštu įsi-

veržė į ją. Slidūs, karšti raumenys taip susi-  
gniaužė, kad neištvėręs jis sudejavo.

- Nusimauk džinsus. Noriu tave pamatyti. No-  
riu paliesti, - alsavo Zojė.

Panėrusi pirštus į plaukus ji atplėšė jo galvą  
nuo savo krūtinės ir jis buvo priverstas pa-  
žvelgti jai tiesiai į akis.

- Noriu, kad būtum man pirmas, Lijamai. No-  
riu permiegoti su tavimi.

Jo vyriškumas sutrūkčiojo nuo minties, kad  
galėtų atsidurti jos viduje ir paimti tai, kas taip  
dosniai ir aistringai siūloma.

Jis mylėjo Zoję. Ji tokia graži. Niekada neat-  
rodė gražesnė kaip šią akimirką, geismo ap-  
temdytomis akimis ir išraudusiais skruostais.

- Noriu paliesti tave, - vėl paprašė ji.

Kai jos ranka nuslydo prie tos vietos, kur jis  
gulėjo peniu prisispaudęs prie jos šlaunies,  
paties Lijamo ranka sustingo. Ji tvirtai per-  
braukė džinsų paviršiumi per visą jo ilgį ir jis  
užsimerkė.

- Man daugiau niekas nesvarbu. Noriu tavęs.  
Visada tavęs norėjau, - pasakė ji.

- O aš visada norėjau tavęs, - atsakė jis, o  
Zojės pirštai atsegė džinsų spraudę ir atitrau-  
kė užtrauktuką. Sulaikęs kvapą jis laukė, kol

jos ranka įslinks vidun.

Jinai jį surado, pirštai iš pradžių apglėbė nedrąsiai, bet paskui, pajutus, kaip jis jos geidžia, su vis didesniu pasitikėjimu.

- Kaip tu gali tuo pačiu metu būti toks kietas ir švelnus? - nusistebėjo ji.

- O kaip tu gali būti tokia karšta ir šlapia?

Ji nusijuokė braukdama ranka aukštyn ir žemyn. Lijamas vėl pradėjo švelniai glamonėti jos slidų kauburėlį, nesusilaikydama Zojė atlošė galvą ir kilstelėjo klubus.

- Prašau, Lijamai. Prašau!

Jis pats nesuprato, kodėl dar nenuplėšė jos džinsų, kodėl dar ne joje. Išsipildė visos jo fantazijos - gražioji, lieknoji Zojė jo lovoje, meldžia paimti ją, tai jos rankos jį glamonėja. Kiek kartų jis taip gulėjo naktį, ranka suspaudęs savo vyriškumą, ir įsivaizdavo ją šitaip maldaujant, fantazavo apie jos skonį, apie jos švelnumą?

Pernelyg daug. Beveik kiekvieną naktį nuo to laiko, kai įsikraustė pas Fordus mirus mamai. Ištisis metus.

Zojė nepatenkinta suniurnėjo, kai jis ištraukė ranką iš jos džinsų, bet nusišypsojo, kai jis atsegė spraudę ant juosmens ir atitraukė už-

trauktuką.

- Pagaliau!

Ji mūvėjo paprastas baltas kelnaites su kažkokiu užrašu. Tik Zojei kilstelėjus užpakaliuką, kad lengviau nusimautų džinsai, Lijamas jį perskaitė.

*Penktadienį gimus - meili ir dosni.*

Jis nuščiuvo, sunkiai alsuodamas spoksojo į žodžius, išrašytus ant jos kauburėlio. Per ploną baltą medvilnę švietėsi tamsūs plaukeliai.

Meili ir dosni. Tokia jau ta Zojė iš tiesų. Taip pat protinga, drąsi ir užsispyrusi. Ji mokėjo piešti kaip niekas kitas ir niekada nenusisukdavo nuo iššūkių. Nenešiojo sijonų ir nesidažė. Žinojo, kaip pakeisti tėvo senuko *Mini* starterio variklį. Kaip išmesti kriketo kamuolį ir žaisti futbolą.

Ji pati nė nenutuokė, kokia yra šauni. Kiek vaikinų varvina seilę žiūrėdami į ją mokykloje, kai ji praeina pro šalį, vilkėdama džinsus ir marškinėlius be liemenėlės. Jos žalios akys, tobulas veido ovalas, smakre duobutė. Po keiserių metų ji supras, ko esanti verta, kokia esanti brangi.

- Lijamai! - krustelėjo klubais ji. - Nemiegok!

Zojė paskui gailėsis šios akimirkos....